Όπως λέμε, “αποφράδα ημέρα”. . .

Αι Ειδοί του Μαρτίου!

«Τα μεγαλεία να φοβάσαι, ω ψυχή. // Και τες φιλοδοξίες σου αν δεν μπορείς να υπερνικήσεις, // με δισταγμό και προφυλάξεις να τες ακολουθείς. // Κι όσο εμπροστά προβαίνεις, τόσο εξεταστική, προσεκτική να είσαι, ώ ψυχή. // Κι όταν φθάσεις στην ακμή σου, Καίσαρ πια, // έτσι περιωνύμου ανθρώπου σχήμα όταν λάβεις . . .»!
Κ. Καβάφης, “Μάρτιαι Ειδοί”, Εμπνευσμένο από τη μεγαλύτερη δολοφονία της Ιστορίας.

Καίσαρ: “*Αι Ειδοί του Μαρτίου ήρθαν”*! (Περιπαίζει τον οιωνοσκόπο). Οιωνοσκόπος: “*Ναι, ήρθαν αλλά δεν πέρασαν”*! (Επιμένει στην πρόβλεψή του).

Μετά από λίγο, ο Ιούλιος Καίσαρ θα δολοφονηθεί. Είναι η 15η του μηνός, αι Ειδοί του Μαρτίου, από το λατινικό Idus, το ήμισυ, που διαιρεί τον μήνα σε δύο ίσα μέρη. Ήταν ημέρα αργίας αφιερωμένη στον θεό Άρη. Την προηγουμένη, 14 Μαρτίου, σε κάποιο συμπόσιο θα ερωτηθεί ο Καίσαρ, ποιόν θάνατο θα προτιμούσε. “*Έναν απροσδόκητο θάνατο”,* θα απαντήσει. Ήρθε, πράγματι, στα πενήντα έξι του χρόνια, απροσδόκητα, και έγιναν “*αι Ειδοί του Μαρτίου*” συνώνυμο με την “*αποφράδα ημέρα*”.

Η Ρωμαϊκή Σύγκλητος θα δώσει το όνομα, Ιούλιος, στον έβδομο μήνα του έτους, προς τιμήν του ανδρός που είχε μετασχηματίσει τη Ρωμαϊκή δημοκρατία. Στον προηγούμενο μήνα θα δοθεί το όνομα Ιούνιος, προς τιμήν του Λεύκιου Ιούνιου Βρούτου, τον πρώτο ύπατο του 5ου π.Χ. αιώνα, θεμελιωτή της δημοκρατίας της Ρώμης.

Η Ιστορία, και αυτός ο Πλούταρχος, τον συγκαταλέγουν στους τρείς στρατηλάτες του αρχαίου κόσμου, *Μέγας Αλέξανδρος, Αννίβας, Ιούλιος Καίσαρ.* Και η παγκόσμια λογοτεχνία του έχει παραχωρήσει τιμητική θέση. Στους κατοπινούς αιώνες, το όνομα *“Καίσαρ”* θα γίνει συνώνυμο της εξουσίας. Είχε καταγωγή που έφθανε στον γιό τού Αινεία, γιού της Αφροδίτης. Στον πολιτικό κολοφώνα της δόξας του, το κράτος ήταν για τον Καίσαρα, “*θεσμός χωρίς σώμα και μορφή”*.

Θα γράψει ο Κικέρων: “*Δεν είναι το τείχος των Άλπεων, ούτε το αφρισμένο κύμα του Ρήνου η ασπίδα και το φράγμα κατά της εισβολής των βαρβάρων, αλλά τα όπλα και η στρατηγική ικανότητα του Καίσαρα”.* Η άμυνα, αυτοσκοπός . . .

Ο αριστοκράτης Julius, λοιπόν, στα δέκα επτά του παντρεύτηκε κάποια Κορνηλία και άρχισε να ασχολείται με τα κοινά, πρώτα ως ιερέας του Δία. Όμως, ο Ύπατος

Κορνήλιος Σύλλας του επέβαλε να χωρίσει την ταπεινής καταγωγής γυναίκα του. Αρνήθηκε, καθαιρέθηκε, κρύφτηκε. Τελικά, ο Σύλλας θα ενδώσει στις πιέσεις να χορηγήσει χάρη *"σ' ένα παιδί"*, αλλά θα πει, *"Να θυμάστε, ο νέος αυτός θα αποδειχθεί η καταστροφή της αριστοκρατικής παράταξης"*. Ναι, ο Καίσαρ ήταν φιλολαϊκός.

Του ανατέθηκε αποστολή στο ανάκτορο της Βιθυνίας. Θα διατυπωθούν περίεργα σχόλια για τη συμπεριφορά του. Πεθαίνει, εν τω μεταξύ, ο Σύλλας και επιστρέφει στη Ρώμη, αλλά μια εξέγερση των φιλολαϊκών τον αναγκάζει να φύγει στη Ρόδο, για να παρακολουθήσει δήθεν μαθήματα ρητορικής. Είναι είκοσι δύο ετών. Θα συλληφθεί αιχμάλωτος από πειρατές, στην ελληνική νήσο Φαρμακούσα ευρισκόμενος. Είκοσι τάλαντα ως λύτρα απαίτησαν. Ο Καίσαρ θα τους δώσει πενήντα. Όταν τον ελευθέρωσαν, μετά από σαράντα ημέρες ταπείνωσης και περιφρόνησης, ο ίδιος, αστραπιαία, θα επιτάξει πλοία από τη Μίλητο, θα τους κυνηγήσει, θα τους συλλάβει και θα τους σταυρώσει όλους, όπως τους προειδοποιούσε, μεταξύ σοβαρού και αστείου.

Εκλέγεται Ταμίας και του ανατίθεται αποστολή στην Ισπανία. Εκεί, στο ιερό του Ηρακλή, στα Γάδειρα, όταν είδε το άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, θα ψελλίσει, "*Στην ηλικία μου ο Αλέξανδρος ήταν κοσμοκράτορας, εγώ . . .*"! Προχωρημένες φιλοδοξίες.

Προάγεται σε Αγορανόμο και σε Μέγα Αρχιερέα. Η πρώτη του γυναίκα, Κορνηλία, έχει πεθάνει και παντρεύεται την Πομπηία, εγγονή του Σύλλα. Στα "*Μυστήρια της Αγαθής Θεάς*", που γιορταζόταν στο σπίτι του, ως Αρχιερέα, και απαγορευόταν σε άνδρες να παρευρεθούν, ένας νεαρός αριστοκράτης μπήκε ντυμένος γυναίκα στο σπίτι του Καίσαρα. Ήταν σφόδρα ερωτευμένος με την Πομπηία. Το σκάνδαλο ξέσπασε. Θα διώξει την Πομπηία, και όταν ρωτήθηκε γιατί χώρισε τη γυναίκα του θα περιοριστεί να πει, *"Η γυναίκα του Καίσαρα δεν πρέπει να είναι μόνον τιμία, αλλά και να φαίνεται"!*

Η φράση, βέβαια, είχε ειπωθεί διακόσια χρόνια πριν, από τον Φωκίωνα τον Αθηναίο, ο οποίος, όταν ο Μ. Αλέξανδρος του έστειλε εκατό τάλαντα σε ένδειξη φιλίας και εντιμότητος, ο στρατηγός τα επέστρεψε διαμηνύοντας, "*Άς με αφήσει και να φαίνομαι και να είμαι έντιμος*"!

Διορίζεται Προπραίτωρ, πάλι στην Ισπανία. Αλλά οι δανειστές εμποδίζουν την αναχώρησή του μέχρι που ο πολιτικός Λικίνιος Κράσος ανέλαβε τα χρέη του. Επιστρέφοντας από την Ισπανία, αφού είχε υποτάξει όλες τις εγχώριες φυλές, θέλησε να τελέσει θρίαμβο, αλλά η Σύγκλητος όρισε την ημέρα του θριάμβου μετά τις υπατικές εκλογές, στις οποίες ο Καίσαρ επρόκειτο να συμμετάσχει. Σύμφωνα με νόμο, ο θριαμβευτής στρατηγός έπρεπε να παραμείνει εκτός Ρώμης μέχρι την ημέρα του θριάμβου, ο δε υποψήφιος για την Υπατεία έπρεπε να βρίσκεται εντός Ρώμης κατά την ημέρα της εκλογικής διαδικασίας. Ο Καίσαρ απαρνήθηκε τον θρίαμβο και μπήκε στην πόλη ως ιδιώτης. Όργιο φημών για εξαγορά ψήφων. Ο Καίσαρ όμως θα εκλεγεί Ύπατος. Πολλοί θα εγκρίνουν τις δωροδοκίες, "*για τη σωτηρία της Πατρίδος*"!

Μέσα σε εννέα χρόνια ο Καίσαρ, σύμφωνα με τον Πλούταρχο, κυρίευσε οκτακόσιες πόλεις, υποδούλωσε τριακόσια έθνη και πολέμησε με τριακόσιες μυριάδες εχθρών. Ασκεί πλήρη διοίκηση στην Εντεύθεν και Εκείθεν των Άλπεων Γαλατία.

Κάποτε επιστρέφει από εκστρατεία στην Ανατολή και ο έτερος στρατηγός και πολιτικός, Πομπήιος. Θριαμβευτής και αυτός. Έρχεται η ιστορική στιγμή που η Τριανδρία, Κράσος, Καίσαρ και Πομπήιος, θα συνασπιστούν για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους. Ο Καίσαρ θα δώσει την κόρη του Ιουλία για γυναίκα στον Πομπήιο και ο ίδιος παντρεύτηκε την Καλπουρνία, κόρη Ύπατου. Κάποιος επώνυμος θα διαμαρτυρηθεί έντονα, "*Ουκ ανεκτόν είναι γάμοις διαμαστροπευομένης της ηγεμονίας"*.

Ο Κράσος θα σκοτωθεί πολεμώντας εναντίον των Πάρθων στα βάθη της Μικράς Ασίας. Η Ιουλία θα πεθάνει. Ο Πομπήιος θα αρνηθεί στον Καίσαρα άλλες επιγαμίες. Η Ρώμη έχει καταντήσει πεδίο βίας και διαφθοράς. Η Σύγκλητος καλεί τον Πομπήιο να επιβάλει την τάξη. Η βεντέτα μεταξύ των δύο ανδρών είναι γεγονός. Ο Καίσαρ δεν έχει άλλη επιλογή. Οι δυνάμεις του, εμπειροπόλεμες, πειθαρχημένες και απόλυτα αφοσιωμένες, βρίσκονται εκτός των ορίων της Ρώμης. Στις 10 Ιανουαρίου του 49, θα διαβεί τον Ρουβίκωνα, ένα ποταμάκι κοντά στο Ρίμινι, λέγοντας την ιστορική φράση, *"jacta alea est*", ο κύβος ερρίφθη.

Ενθουσιασμός σε όλες τις πόλεις. Η Σύγκλητος δίνει στον Καίσαρα τον τίτλο του Δικτάτορα. Ο ίδιος θα επιδιώξει την μονοκρατορία. Θα κυνηγήσει τον Πομπήιο. Η μεγάλη σύγκρουση θα γίνει στα Φάρσαλα της Θεσσαλίας. Ο Καίσαρ θα θριαμβεύσει και ο Πομπήιος, μετά από περιπέτειες, θα φθάσει στην Αίγυπτο. Οι Αθηναίοι θα σπεύσουν να του ζητήσουν συγγνώμη επειδή πολέμησαν με τον Πομπήιο. Καίσαρ: "*Πόσες φορές θα σας σώσει από την αυτοκαταστροφή η δόξα των προγόνων σας"!*

Φθάνει και ο ίδιος στην Αίγυπτο. Θα επιδιώξει τη συμμαχία με την Κλεοπάτρα. Σαγηνευμένος την κάλεσε στην Αλεξάνδρεια. Ένας υπηρέτης έφτασε φορτωμένος μ' ένα χαλί, "*το άνοιξε στα πόδια του Καίσαρα και εμφανίστηκε η Κλεοπάτρα"*.

Οι συγκρούσεις είναι το επόμενο βήμα. Τότε θα καταστραφεί και η περίφημη Βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας. Ο Καίσαρ επιβλήθηκε στους αντιπάλους του και εγκατέστησε την Κλεοπάτρα στον θρόνο με συμβασιλέα τον νεώτερο αδελφό της Πτολεμαίο ΙΔ΄. Η εννεάμηνη παραμονή του Καίσαρα στην Αίγυπτο πλουμίστηκε με τη γέννηση του Καισαρίωνα, καρπός της ερωτικής του σχέσης με την Κλεοπάτρα.

Θα πληροφορηθεί, ότι ένας απόγονος του Μιθριδάτη ενεργούσε κατά των Ρωμαίων πάνω στο Πόντο. Αστραπιαία θα εκστρατεύσει, θα τον εξουδετερώσει και θα μηνύσει στη Ρωμαϊκή Σύγκλητο, "Veni, Vidi, Vici", ήλθον, είδον, ενίκησα.

Επιστρέφει στη Ρώμη, συνοδευόμενος από την Κλεοπάτρα και τον Καισαρίωνα. Βρήκε τη Ρώμη σε εκρηκτική κατάσταση. Εμφανίζεται στο προσκήνιο ο στρατηγός Μάρκος Αντώνιος, ο οποίος θα πνίξει στο αίμα εκδήλωση ενόπλων της φιλολαϊκής παράταξης στο Forum, εκατοντάδες οι νεκροί. Διόρισε τον Μάρκο Ιούνιο Βρούτο, συνεργάτη του Πομπήιου, διοικητή της εντεύθεν των Άλπεων Γαλατίας. Θα αναγκαστεί να εκστρατεύσει εκ νέου στην Αφρική. Κατά την αποβίβαση έπεσε μπρούμυτα. Κακό σημάδι. Ο Καίσαρ διασκέδασε τις δεισιδαιμονίες λέγοντας, *"Σε κρατώ γερά, Αφρική*"!

Είχε θριαμβεύσει σε όλα τα μέτωπα. Τρομοκρατημένη η Σύγκλητος τον ψηφίζει Δικτάτορα για δέκα χρόνια. Δυο χρόνια αργότερα τον ανακήρυξε ισόβιο Δικτάτορα *(dictator in perpetuum)* και του επέτρεψε να φορά *"δάφνινο στεφάνι*". Θα συμπεριφερθεί

με μεγαλοψυχία σε όλους τους αντιπάλους του. Ο λαός τροφοδοτείται με *"άρτον και θεάματα*". Σκοπεύει να παντρευτεί την Κλεοπάτρα και να μεταφέρει την πρωτεύουσα στην Αλεξάνδρεια. Όλοι φοβούνται μήπως ο Καίσαρ προσπαθήσει να βάλει στο κεφάλι του το *"στέμμα του Βασιλιά*". Αυτό θα σήμαινε την κατάργηση της Συγκλήτου. Η αντίδραση υποβόσκει και η συνωμοσία υποφώσκει.

Επιφανέστερος όλων των συνωμοτών θα αποδειχθεί αυτός ο Βρούτος. Ήταν καρπός ερωτικής σχέσης του Καίσαρα με τη μητέρα τού Βρούτου, Σερβιλία. Ήταν γιός του, δηλαδή. Ήταν συνεχής η φροντίδα του Καίσαρα για τον Βρούτο. Κάποιος ιστορικός είναι κατηγορηματικός, *"Ο Καίσαρ αγάπησε περισσότερο από κάθε άλλη γυναίκα τη Σερβιλία, μητέρα του Βρούτου" !* Και τα ερωτηματικά στον ίδιον, *"αν είναι ένας Βρούτος ή ένας νόθος",* είναι αδιάλειπτα και ανυπόφορα.

Ο οιωνοσκόπος Σπουρίννας, σε χρόνο ανύποπτο, είχε πει στον Καίσαρα να φυλάγεται από τις *"Ειδούς του Μαρτίου".* Το πρωί της 15ης Μαρτίου του 44, η Καλπουρνία τον παρακάλεσε να μη πάει στη Σύγκλητο. Είχε δει στον ύπνο της ότι τον κρατούσε στην αγκαλιά της σφαγμένο. Καθ' οδόν ο Καίσαρ χαριεντίστηκε με τον οιωνοσκόπο, όπως αναφέραμε στον πρόλογο. Συνωστισμός γύρω του. Εκεί και ο έλληνας σοφιστής Αρτεμίδωρος, ήταν μυημένος στη συνωμοσία. Του δίνει ένα σημείωμα, "*Διάβασέ το, Καίσαρ, λέει σπουδαία πράγματα"!* Δεν θα προφθάσει . . .

Κάθισε στο έδρανό του περικυκλωμένος από οπαδούς και συνωμότες, οι τελευταίοι προφασιζόμενοι διάφορες ικεσίες. Οι αρνήσεις του Καίσαρα και μάλιστα σε έντονο ύφος τους εξόργισαν. Βγήκαν αμέσως τα ξίφη. Δέχθηκε είκοσι τρία χτυπήματα. Είδε και τον Βρούτο να ορμά εναντίον του. Λίγο πριν ξεψυχήσει θα μπορέσει να διαμαρτυρηθεί στα ελληνικά, *"Και συ τέκνον Βρούτε";* Ξεψύχησε δίπλα στο άγαλμα του Πομπήιου, μέσα στη Σύγκλητο. Τουλάχιστον, είχε μια νόμιμη γυναίκα για να τον κλάψει. Ο Βρούτος, τον επόμενο χρόνο θα αυτοκτονήσει με το ίδιο ξίφος.

Στα ψιλά της Ιστορίας, διατυπώνονται εικασίες, ότι τους συνωμότες και δολοφόνους κατηύθυναν οι δανειστές του Καίσαρα. Οι Ρωμαίοι ολιγάρχες της εποχής.

Η Σύγκλητος θα διανείμει το Ρωμαϊκό κράτος στον Μάρκο Αντώνιο και τον Οκταβιανό. Η σύγκρουση για την μονοκρατορία θα λάβει χώρα το 31π.Χ. Ναυμαχία του Ακτίου. Ο Μάρκος Αντώνιος είχε συνασπιστεί με την Κλεοπάτρα. Θα ηττηθούν, και τον επόμενο χρόνο θα αυτοκτονήσουν στην Αλεξάνδρεια. Ο Οκταβιανός, μονοκράτορας πλέον, είναι ο πρώτος Ρωμαίος Αυτοκράτορας. Ο θρόνος-παρατηρητήριο της ναυμαχίας σώζεται, έξω από την αρχαία Νικόπολη.

Ο Οκταβιανός, που το αρχικό του όνομα ήταν Γάιος, ήταν μικρανεψιός του Ιούλιου Καίσαρα, γιός της αδερφής του, τον είχε υιοθετήσει και τον είχε ορίσει κληρονόμο του. Γι' αυτό στην ταυτότητά του, τιμής ένεκεν, πρόσθεσε και το όνομα *Ιούλιος Καίσαρ*. Για να μην τον μπερδεύουν με τον αείμνηστο δικτάτορα, ο περίγυρός του τον αποκαλούσε Οκταβιανό. Αργότερα, ο ίδιος, θα υιοθετήσει και το όνομα *Αύγουστος,* που θα ταυτοποιήσει τον όγδοο μήνα του έτους. Είναι ο Ρωμαίος πολιτικός που εγκαινίασε την *Pax Romana*, και θα διαρκέσει δύο ολόκληρους αιώνες.

Ο Πούτιν τα έδωσε όλα στον εαυτόν του. Έγινε "*dictator in perpetuum"*. Αυτός, μόνος! Οι σημερινοί Ρώσοι ολιγάρχες, για τα δικά τους συμφέροντα, ποιά συνωμοσία θα εξυφάνουν και πότε θα στείλουν "ξίφη" εναντίον του; Σύγχρονες *"Ειδοί του Μαρτίου"* θα υπάρξουν; Ζητείται σύγχρονος Βρούτος; Με ποιο ηθικό πλεονέκτημα, Vladimir Putin, σκοτώνεις, γκρεμίζεις και δημιουργείς καραβάνια προσφυγιάς; Μπορεί να είναι ο πόλεμος, "επιλογή";

Και, βέβαια, οι σημερινές παραφροσύνες σου, Βλαδίμηρε, δεν θα μας εξωθήσουν να στοχαστούμε την Ιστορία αποσπασματικά για να διατυπώσομε, εμείς οι Έλληνες, αιτιάσεις κατά του ρωσικού λαού. Η ετυμηγορία είναι ξεκάθαρη, ο ρωσικός λαός είναι μαζί μας λόγω *"Ιστορίας και Ορθοδοξίας".*

Ήταν ο Μέγας Πέτρος, αυτός πρώτος, που με τη Συνθήκη του Κάρλοβιτς το 1699 αναγνωρίζονταν ως προστάτης των ορθόδοξων Χριστιανών της Βαλκανικής.

Ήταν η Μεγάλη Αικατερίνη, που το 1780, με το *"ελληνικό σχέδιο"* που προσπάθησε να αναβιώσει τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία με πρωτεύουσα την Κωνσταντινούπολη. Είχαν προηγηθεί τα Ορλωφικά, 1770.

Ήταν ο ρωσικός χώρος, η μήτρα και η ελπίδα της ελληνικής παλιγγενεσίας. Φιλική Εταιρεία, Υψηλάντης, Καποδίστριας, από εκεί ξεκίνησαν. Ακμαιότατη η ελληνική ομογένεια, τότε, εκεί, στη νότια Ρωσία. Και ο Πούσκιν, εκεί, μάχεται για τους Έλληνες.

Ήταν η Ρωσία που είχε τον κύριο λόγο στον τελικό διακανονισμό του Ελληνικού Ζητήματος. Ο Σουλτάνος, με τη Συνθήκη της Αδριανουπόλεως, 1829, αναγκάστηκε να υποκύψει στην υπεροχή της Ρωσίας και να αποδεχθεί για πρώτη φορά τα σύνορα του νεοσύστατου τότε Ελληνικού Κράτους.

Ήταν ο ναύαρχος Ρίκορντ, επικεφαλής της ρωσικής αυτοκρατορικής ναυτικής Μοίρας, που στους εμφύλιο-σπαραγμούς τον Ιούλιο του 1831, τέσσερα χρόνια μετά τη Ναυμαχία του Ναβαρίνου, μπήκε ανάμεσα στους Μιαούληδες, Μαυρομιχαλαίους . . . και στο επίσημο ελληνικό κράτος του Καποδίστρια και επεδίωξε συμβιβασμούς.

Ήταν ο τσάρος Αλέξανδρος Β', που με το τέλος του Ρώσο-Τουρκικού πολέμου και ενώ οι ρωσικές εμπροσθοφυλακές είχαν φθάσει στα προάστια της Κωνσταντινουπόλεως, Ιανουάριος 1878, θα πει πως, *"δεν συμφέρει στη ρωσική Αυτοκρατορία να γίνει η Ελλάς ισχυρό κράτος"*, παρασυρθείς από τον ρώσο πρεσβευτή Ιγνάτιεφ, του αρχιτέκτονα του πανσλαβισμού. Αυτό δεν θέλομε να το θυμόμαστε.

Ήταν ο τσάρος Νικόλαος Β', που με δική του παρέμβαση, στις 20 Μαΐου 1897, ο Σουλτάνος διέκοψε τις επιχειρήσεις στον ατυχή πόλεμο, το Μαύρο 97 για τους Έλληνες, και συγκράτησε τις δυσβάστακτες πολεμικές επανορθώσεις. Του είμαστε ευγνώμονες.

Ναι, είναι ο τσάρος, τον οποίον το μπολσεβικικό καθεστώς τον δολοφόνησε στο Αικατερίνμπουρκ, εκείθεν των Ουραλίων, το 1917, μαζί με όλη την οικογένειά του, κι εσύ, Βλαδίμηρε, προς τιμήν σου, μετά την ανεύρεση των οστών, συμμετείχες με τον Γέλτσιν στην αποκατάσταση της μνήμης, με την ταφή τους στο Πέτρο-Παυλόφσκ, στην Αγία Πετρούπολη, το 1998. Και προφανώς δεν είχες αντίρρηση στην αγιοποίηση της

“Αυτοκρατορικής Οικογένειας των Ρομανώφ”, από τον Μητροπολίτη Μόσχας Κύριλλο, τον επιστήθιο φίλο σου, το 2000 μ.Χ., όντας εσύ πρόεδρος της Ρωσίας.

Άλλες ήταν οι Δυνάμεις που μας παρέσυραν στην εκστρατεία της Ουκρανίας στις αρχές του 1919. Ούτε αυτό θέλομε να τη θυμόμαστε.

Άλλες ήταν οι Δυνάμεις που δεν επέτρεψαν στον ελληνικό στρατό την κατοχή της Κωνσταντινουπόλεως, τότε, μετά τη λήξη του Α’ΠΠ, όταν είχαμε βρεθεί στη σωστή πλευρά της Ιστορίας.

Άλλες ήταν οι Δυνάμεις που πρώτες διευκόλυναν τον Κεμάλ, μετά την επικράτησή του, στη δημιουργία κοσμικού κράτους. Ήσαν τότε, εκεί, παρούσες επιδιώκοντας μερίδιο και επικυριαρχίες. Ο Λένιν δήλωσε και αυτός “παρών” με τον τρόπο του. Σε μας έλαχε η Μικρασιατική Καταστροφή.

Πιστεύω, η Κομμουνιστική παρένθεση είναι ερμητικά κλειστή και για σένα, Βλαδίμηρε. Υποφέραμε κι εμείς. Εκατόμβες και χαλάσματα στο βωμό μιας ουτοπιστικής προλεταριακής κοινωνικής δικαιοσύνης. Ο Μαρξ θα ντρέπεται!

Προφανώς, τα Ουκρανικά καλάσνικωφ που επιστρέψαμε, δεν είναι σπουδαίος λόγος, Βαλόντια, για να εξαπολύσεις βλήματα Iskander και Kalibr εναντίον της ελληνικής ομογένειας, σε εξόντωση του ελληνικού στοιχείου που ξεκίνησε ο πατερούλης Στάλιν.

Όχι, κυρία Ζαχάροβα, δεν *“μηδενίζομε την κοινή μας ιστορική κληρονομιά”*. Η Σοφία (Ζωή) Παλαιολογίνα, σύζυγος του τσάρου Ιβάν Γ’, είναι ελληνίδα βυζαντινή πριγκίπισσα. Από τον δέκατο πέμπτο αιώνα η συμπεθεριά μας, και από τον δέκατο οι θρησκευτικές μας ομοδοξίες. Μην ξεχνάς την πριγκίπισσα Όλγα του Κιέβου, την πρώτη χριστιανή, βαπτισθείσα στην Κωνσταντινούπολη.

Σίγουρα, οι παρελθοντολογίες δεν πείθουν. Ναι, η αιτιοκρατία θα υφίσταται. Και κάθε γεωπολιτικό αιτιατό θα είναι συγχρόνως αίτιο για τον επόμενο αιτιατό κρίκο. Έως ότου όλα αυτά τα χωνέψει μια ζητούμενη “παγκόσμια ασφάλεια”. Ουτοπία; Μάλλον. Δεν είναι ουτοπία, πάντως, ο πατριωτισμός των Ουκρανών. Επιτομή της εθνικής αντίστασης. Υποκλινόμαστε. Ίσως, κάποιοι εδώδιμοι να ήθελαν την αποκλειστικότητα.

Η παγκόσμια Κοινότητα είχε πιστέψει πως είχε εγκαινιαστεί μια σύγχρονη περίοδος ειρήνης. Μια οιονεί σύγχρονη “Pax” διαρκείας. Οι εξοντωτικές διαθέσεις της Δύσης απέναντι στον Σαντάμ, τον Καντάφι και τον Μιλόσεβιτς, αλλά και οι κυριαρχικές επεμβάσεις του Πούτιν στην Τσετσενία, τη Γεωργία και την Κριμαία, δεν αναιρούσαν, δεν έπρεπε να αμβλύνουν αυτή την πίστη. Ας έμεναν θολές, ξεχασμένες παρενθέσεις.

Ο ελεύθερος κόσμος είχε υιοθετήσει την *“παγκοσμιοποίηση”* ως το μόνο πεδίο αντιπαράθεσης. Όχι άλλοι αναθεωρητικοί ακροβατισμοί. Ο πλανήτης είχε πιστέψει πως η Ρωσία είχε αποβάλει την προαιώνια επεκτατική της νοοτροπία. Ο γεωπολιτικός δυϊσμός, expansion-containment, έτεινε να είναι μόνον για το ακαδημαϊκό forum.

Λίγες ώρες πριν ξεψυχήσει, ο Οκταβιανός αναφώνησε, “*Χειροκροτείστε φίλοι και πολίτες μου, η κωμωδία τελείωσε”!*

Λίγες ημέρες πριν, εμείς, η διεθνής κοινότητα, αναφωνήσαμε, χωρίς χειροκροτήματα, *“η τραγωδία συνεχίζεται”,* περιμένοντας τις ανταποκρίσεις από το πεδίο της μάχης!

Μάρτιαι Ειδοί, 2022. Γρηγόριος Δημ. Νούσιας – Αεροπόρος.